

60. szám

BOLYGATÓ

A Bolyai János Gimnázium lapja
Szerkeszti: dr. Kovács István, Kiadja: dr. Főzőné Timár Éva
17. évfolyam, 60. szám, 2010. október

NAPLÓ

TANÉVZÁRÓ ÜNNEPÉLY

2010. június 19-én délelőtt a már-már hagyományos bolyais szignál után **Bálint Hanna**, 9/D osztályos tanuló köszöntötte a tanévzáró ünnepélyen megjelent diáktársakat, tanárokat, szülőket.

A Himnusz eléneklése után **Somorjai Réka**, 9/D osztályos tanuló Reményik Sándor versét mondta el, majd **Imre Lőrinc**, 9/D osztályos tanuló gitárszáma következett. Varga Ferenc József *A tanévzárón felejtett mikrofon* paródia-részletét adta elő ezután **Bálint Hanna** és **Somorjai Réka**. A Dr. Jekyll és Mr. Hyde című musicalből pedig **Farkas Csenge**, 9/D-s és **Szabados Barna**, 12/S osztályos tanuló duettjét hallhattuk.

Az ünnepi műsort követően **Dr. Főzőné Timár Éva** igazgatónő értékelte a 2009/2010-es tanévet, majd elismeréseket adott át.

IGAZGATÓI KÖNYVJUTALOMBAN részesültek kitűnő tanulmányi eredményeikért: – a 9/B osztályból: **Baranyai Ágnes, Gyárfás Patrícia**. A 9/C osztályból: **Juhász Balázs, Persóczki Máté és Zsigmond Zalán**. A 9/D osztályból: **Keresztes Ágnes, Madari Regina, Somorjai Réka**. A 10/E-11/S osztályból: **Dvoracsó Kincső, Rigó Szilvia**. A 10/B osztályból: **Kristó Anett, Szabó Georgina, Tóth Dorina, Vezsenyi Anett**. A 10/C osztályból: **Aszódi Anna, Bálint Brigitta, Lédeczi Lilla, Móra Bernadett, Péteri Judit, Sípos Anna Ilona**. A 10/D-11/S osztályból: **Bartucz Annamária, Péteri Alexandra**. A 11/A-12/S osztályból: **Konfár Ivett, Szórád Dorina, Kasza Nelli, Palásti Fanni és Provic Eszter**. A 11/B osztályból: **Bóthe Beáta, Farkas Enikő, Hortobágyi Ágnes, Szabó Kinga, Szabó Melinda, Vigh Fruzsina**. A 11/C osztályból: **Bujdosó Eszter és Horváth Orsolya**. A 11/D osztályból: **Fiedler Szandra**. A 11/E osztályból: **Patvaros Zsolt**.

Az **Appendix A Bolyai János Gimnáziumért Alapítvány** anyagi támogatásban részesítette a Pannon Egyetem Mérnöki kara nyári egyetemi képzésében részt vevő **Bekő Lászlót**, a 10/C-ből és **Szekér Istvánt**, a 9/C-ből. Az iskolai diákstúdió részére pedig új keverőpultot biztosít. Felsőfokú nyelvvizsgáért ösztöndíjban részesített 21 12/B osztályos tanulót, a DSD nyelvvizsgáért pedig 20 12/D osztályos tanuló kapott a kuratóriumtól honosítási hozzájárulást.

Ezután a tantárgyi elismerések átadása következett:

„**A MATEMATIKA TANTÁRGY KIEMELKEDŐ TANULÓJA**” címet és a vele járó ösztöndíjat **Juhász Balázs**, 9/C osztályos tanuló érdemelte ki. A Gordiusz országos versenyén második, a megyei versenyen első helyezett volt. A Kenguru matematika versenyen megyei első lett. A megyei matematikaversenyen 3. helyen végzett. Bejutott az Arany Dániel matematikaverseny országos döntőjébe.

„**A TÖRTÉNELEM TANTÁRGY KIEMELKEDŐ TANULÓJA**” díjban és ösztöndíjban részesítette kuratórium **Farkas Enikő**, 11/B osztályos tanulót, aki az OKTV döntőjében a 26. helyet szerezte meg. Kutatási eredményeiről többször tartott előadást történelemórákon, érettségi előkészítőkön. A Koháry István történelemverseny második helyezettje. Kitűnő tanuló.

„**A MAGYAR IRODALOM TANTÁRGY KIEMELKEDŐ**” tanulója címet és a vele járó jutalmat **Varga Nóra**, 12/S osztályos tanuló nyerte el. Az OKTV-n az országos döntőben a 15. helyet szerezte meg. Emelt szinten érettségizett drámából. A legjobb dolgozatot írta a Bolyaiak az irodalomban címmel (a dráma kategóriában) a névadó tiszteletére szervezett versenyen. A március 15-i iskolai ünnepélyt ő rendezte saját forgatókönyve alapján.

„**A BIOLÓGIA TANTÁRGY KIEMELKEDŐ TANULÓJA**” címet és az ösztöndíjat **Sebők Olivér**, 11/B osztályos tanuló kapta. Három éven át jeles tanulmányi eredményt ért el. 2009 nyarán angol nyelvből középfokú nyelvvizsgát tett. Bejutott a Biológiai OKTV országos döntőjébe. A biológia tantárgy valóban kiemelkedő képviselője.

„**A SPANYOL NYELV TANTÁRGY KIEMELKEDŐ TANULÓJA**” címet és a vele járó ösztöndíjat a kuratórium **Kasza Nelli**, 12/S osztályos tanulónak ítélte oda. Az OKTV-n a 14. helyet szerezte meg. A Szegedi Egyetem Hispanisztika tanszékének Mexikó-vetélkedőjén a győztes csapat tagja volt. Jeles és kitűnő tanulmányi eredményt ért el az évek alatt.

A kuratórium „**MŰVÉSZETI DÍJBAN**” és ösztöndíjban részesítette **Petyovszki Zita**, 10/B osztályos tanulót. Második éve állandó résztvevője a

városi és a megyei vers- és prózamondó versenyeknek. A megyei Kazinczy verseny 3. helyezette volt, a Versmondók találkozójának pedig győztese. A megyei vers- és prózamondó versenyen különdíjban részesült. Jeles tanuló. A tanévzáró ünnepély a bizonyítványosztással zárult.

GÓLYANAPOK A BOLYAIBAN

Augusztus 25-27. tartottuk a gólyanapokat iskolánkban. A közösségalkító, játékos elemekkel tarkított rendezvényen 121 diák vett részt.

A három nap során tartottunk önismereti tréninget, és az iskolával történő ismerkedés mellett a fiatalok találkoztak az intézmény vezetőivel, leendő tanáraikkal is. Mivel a gólyák közül többen nem kecskemétiak, így a város kulturális intézményeit, hagyományait felfedező, megismerő sétát is szerveztünk számukra. Osztályonként négyen elkészítették a közösséget is fémjelző molinót, amelyet a szeptember elsejei hivatalos köszöntésükkor mutattak be, azokkal az oklevelekkel, érmekkel együtt, amelyeket a tanulók még nyolcadikosként szereztek különböző országos és megyei versenyeken. A rendezvénysorozat vidám hangulatú vetélkedővel zárult, melynek végén minden osztály egy-egy tortát kapott az Appendix Alapítványtól.

A rendezvényről a Petőfi Népe augusztus 28-án, a baon.hu 27-én, a Kecskeméti Lapok augusztus 31-én, a Széchenyivárosi Hírmondó szeptemberi számában képes tudósításban számolt be.

ÉVNYITÓ GÓLYAKÖSZÖNTŐVEL

Szeptember 1-jén rendhagyó módon kezdődött a tanévnyitó a Bolyaiban. **Emlékezetes pillanatok** címmel hangulatos képekkel idézték fel a múlt heti gólyanapok, valamint az elmúlt három tanév élményekben gazdag eseményeit. A Himnusz eléneklése után **Petyovszki Zita**, 11/B osztályos tanuló Vass Albert Szeressétek az iskolát című versét mondta el, majd **Vég Zita**, 11/B-s tanuló Debussy: Childrens corners című művét adta elő zongorán. Ezután **dr. Főzőné Timár Éva** igazgatónő nyitotta meg az új tanévet, s köszöntötte a gólyákat.

Nyolc éve hagyomány iskolánkban, hogy a tanév első napján tanáraik és a felsőbb évesek jelenlétében ünnepélyesen is köszöntik a bolyais gólyákat. A műsor további részében felsőbb évesek és a vállalkozó szellemű 9.-esek szerepeltek – mintegy köszöntve egymást is. **Varga Dóra**, 10/B osztályos tanuló

a Habanérát játszotta el gitáron, majd **Bukovinszky Flóra**, 9/B osztályos tanuló következett, aki a decemberi szavalóversenyen itt a Bolyaiban már 3. helyet szerzett, most Doba Gyula-novelláját mondta el. **Jánosy Péter**, 11/C osztályos tanuló Liszt egyik művével köszöntötte a 9. osztályosokat. **Mamuzsics Dóra** (9/D) Ágai Ágnes Az iskola befogad című versét mondta el, **Boda Marianna** (9/D) pedig Aguado: Etüd című számát adta elő gitáron. A műsor további részében **Fekete Angéla**, 9/D-s tanuló Vesztergom Andrea: Hát hajrá, új tanév című versével szerepelt, majd **Bába András** (9/C) osztályos tanuló modern tánca következett. Végül **Tóth Aletta** (9/D) osztályos tanuló előadásában az Abba-variációját hallhattuk fuvolán.

ÚJ KEVERŐVEL JOBBAN SZÓL A RÁDIÓ!

Petőfi Népe, 2010. szeptember 16.

BOLYAI-GIMNÁZIUM – Máté szabad idejében sem tétlen: hangosít, gitározik, fotóz és ír

Néhány napja jobban, még tisztábban szól a Bolyai Rádió. A kecskeméti gimnázium sulirádiósai új keverőpultot kaptak, mely bár lényegesen kisebb elődjénél, mégis „okosabb”.

Mészáros Máté 11/C-s diák az egyik kulcsfigurája a sulirádiónak. – Kilencedikes voltam, amikor először betekintést kaptam a rádiósok, az akkori tizenegyedikesek munkájába. Nagyon megtetszett dolog: a munka és a jókedv egyaránt – emlékezett vissza a kezdetekre az informatikát tanuló diák.

A technikusok dolga a zenék összeválogatása, a keverőpult kezelése. – Vegyes képet mutat a bolyaisok zenei ízlése: a hiphoptól a rockon át a latin zenéig mindenevők. Tervezzük egy kicsit a zenei paletta felfrissítését, megreformálását: elsőként egy kicsit komolyabbra vennénk a dolgot, persze nem Mozartra kell gondolni, inkább a Princess lányokra. Ezenkívül stílusnapokat is tartanánk, egyik nap például csak latin zene szólna.

– Jó csapat a miénk, **Ricsi** konferál, és ő a legidősebb közöttünk, 13/S osztályos. Két osztálytársam pedig (**Tóth Gábor és Hegedűs Dániel**) velem együtt a technikai háttért biztosítja. Most, hogy új keverőpulttal dolgozhatunk, még könnyebb a dolgunk! – tette hozzá.

Máté azonban nem csak rádiózik. Jakabszálláson lakik, ahol a mai napig visszajár az iskolába, és a rendezvényeken lebonyolítja a hangosítást, sőt már a helyi rendezvényeken is kérték segítségét. Emellett fotóz, és a jakabi lokálpatrióta lapba cikkeket ír. Nem titkolt vágya, hogy egyszer a médiában dolgozzon – tévésként, rádiósként és újságíróként is el tudja magát képzelni. Zenei téren szintén otthon érzi magát Máté. Kilenc éve klasszikus gitározik az M. Bodon Pál Zeneiskola berkein belül Jakabszálláson. Helyi rendezvényeken

már fellépett, bemutatójátékot adott elő. Tehetségét versenyeken is sorra bizonyítja.

Mikrofonnál Varga Richárd, a keverőpultnál Mészáros Máté (elöl), Hegedűs Dániel (középen) és Tóth Gábor (Fotó: Galambos Sándor)

Mindennap 20 perc

ÖTÖDIK ÉVE szól napi rendszerességgel a rádió. A húszperces adásidőben a zene mellett Ricsi konferálja fel a híreket, az aktuális programokat, versenyeredményeket, a napi menüt, és köszönti a születésnaposokat, névnaposokat, valamint diákok által írt cikkeket is beolvasnak. A kívánságműsor funkcióját is betölti: saját e-mail címen fogadják a zenei kéréseket, a köszöntő baráti jókívánságokat.

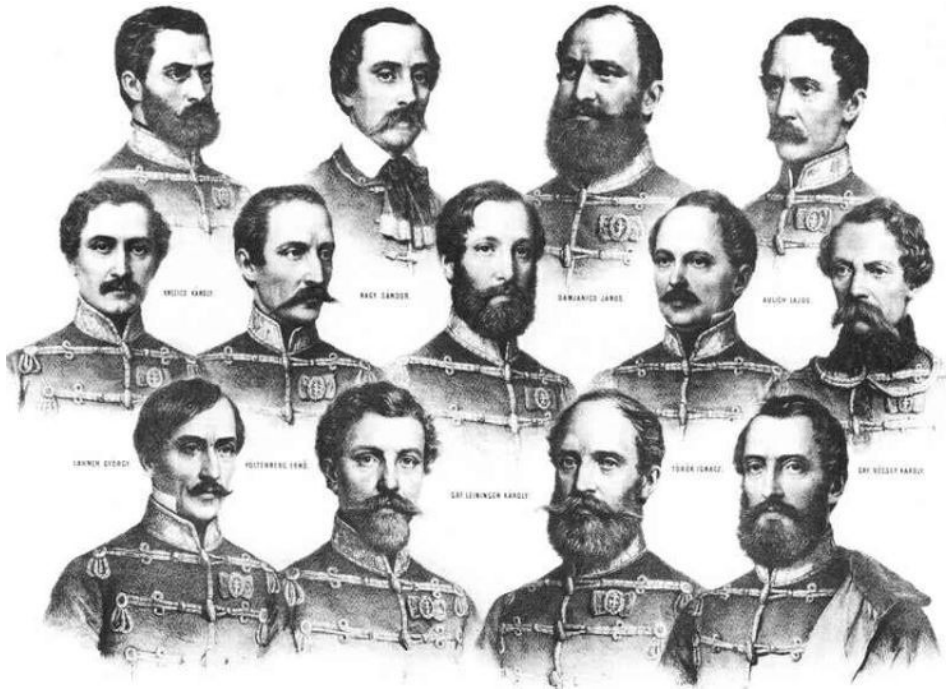
– Nagyon jónak tartom az iskolarádiót. Amellett, hogy sok hasznos információt tudunk átadni egyszerre valamennyi diáknak, a szórakoztató blokkok a pezsgő diákélet szerves részévé váltak – mondta **dr. Kovács István** igazgatóhelyettes. – A srácok az iskolai rendezvények hangosításából is kiveszik részüket **Komonyi Dezső** technikus irányításával. Az iskolai fejlesztések része az iskolarádió technikai háttérének korszerűsítése is. – Pályázati úton sikerült pénzt nyernünk az új keverőpult megvételéhez, melyre már nagy igény volt a jobb munka érdekében. A korábbi keverőpultot hosszú évekkel ezelőtt használtan vásároltuk meg. Örülök, hogy a fiúk is elégedettek, és a rádió is jobban szól – tette hozzá.

Sebestyén Hajnalka

EMLÉKEZÉS AZ ARADI VÉRTANÚKRA

Iskolánkban a nemzeti gyásznapon közös iskolai ünnepségen emlékeztünk az aradi vértanúkra. A **Huberné Fekete Elvira** tanárnő által összeállított

műsorban felléptek: **Hovodzák Ivett, Danka Bianka, Somorjai Réka, Vida Dániel, Körmöczi András, Csorbai Szabolcs, Csorba Márton, Madár Ádám, Kiss Máté, Bátor András.** A színvonalas műsor részeként nyílt meg a kecskeméti **Sebestyén Imre** képeslevelezőlap-gyűjtő az aradi vértanúknak emléket állító tárlata az aulában. A széchenyivárosi Aradi vértanúk terén található emlékhelyen is a Bolyai tanulói adtak műsort. A rendezvény előtt tizenhárom 9/C osztályos tanuló emlékfutással tisztelgett a vértanúk előtt.

SPANYOLBAN OTTHON VANNAK

Petőfi Népe, 2010. október 14.

Bolyai-gimnázium: A Hispánság napján ösztöndíjakat adtak át

Öt évfolyamon folyik spanyol nyelvoktatás a kecskeméti Bolyai-gimnáziumban. Jelenleg mintegy 110 diák vesz részt a nyelvoktatásban, közülük 83-an kéttannyelvű osztályban. Az oktatás magas színvonalát, a diákok szorgalmát mutatja, hogy két tanulójuk – **Farkas Krisztina** (13. S) és **Márki Zsófia** (12. S) 550-550 eurós tanulmányi ösztöndíjat vehettek át kedden a spanyol oktatási minisztérium pályázata alapján, a Hispánság napja rendezvényen, az iskolában.

A sikereknél maradva elmondható: tavaly két 10. D-s diák, **Suhajda Erzsébet** és **Pusztai Kristóf** vett részt spanyol úton. **Gyepes Adél** fél évet tanult Spanyolországban, majd ezt követően sikeresen megszerezte a C/A legmagasabb szintű spanyol nyelvvizsgát. A műsorban spanyolországi élménybeszámolót tartottak a diákok. A rendezvény színvonalát emelte

Szabados Barna gitárjátéka, aki egyébként a most futó Nyomorultakban színészként is bemutatkozik. Rajta kívül fellépett még **Varga Richárd**, **Kasza Nelli**, **Pásztor Roland**.

Az iskola tanulói az elmúlt évben kezdték meg előrehozott érettségi vizsgáikat földrajzból (természetesen spanyolul), s ebben az évben végez az első öt évfolyamos spanyolos osztály.

A spanyol napok alkalmából a gimnáziumba látogatott **Inmaculada Canet Ríves** spanyol oktatási attasé is, aki több spanyolos osztályban tett látogatást, ismerkedett a bolyais tanulók felkészültségéről. Így összegezett: „– *Gratulálok!*”

Sebestyén Hajnalka

DIGITÁLIS KÜTYÜK A SULIBAN

A digitális oktatás mára behálózta a kecskeméti oktatás mindennapjait. A különböző középiskolák – köztük a miénk is, a Bolyai – és főiskolák is jórészt fel vannak szerelve ilyen kütyükkel. Ennek okán elgondolkoztam rajta, hogy mégis mennyire használják ezt a tanárok, illetve mennyire hasznos ez a diákoknak. Az első és legfontosabb, amit nagyon gyakran hiányolunk, mi diákok, az az, hogy a tanárok egy része nem ért ezekhez a berendezésekhez. Néhányan nem tudják bekapcsolni a projektort, ritkább esetekben a DVD lejátszót elindítani, vagy beüzemelni egy laptopot.

Valamilyen szinten őket is meg tudom érteni, hisz ezek a műszerek nem tartoznak a mindennapi életükhöz, a miénkkel ellentétben. De ennek is van megoldása, továbbképzések, vagy diáksegítség. Amíg egyes tanárok úgy gondolják, hogy ez plusz munka, mert oldalakat kéne keresgélni a neten, digitális anyagokat, PowerPointos előadást készíteni, addig mások ragaszkodnak a jegyzetekhez, a klasszikus óra menetéhez, ebből nem szeretnének kizökkenni. Viszont jó pont számomra az, hogy amelyik viszont tudja használni a kütyüket, az sokkal érdekesebbé és szemléletesebbé teszi tanóráit. És ezzel megkönnyíti a tanulást is, hisz sokkal könnyebb megjegyezni egy projektoron kivetített kísérletet, mint egy 8 soros egyenlettel bebizonyítottat. Vagy nem?

Az interaktív tábla is egy jó találmány, ha tudják használni, s nem kell kirohanni a táblaszivacsot bevizezni, nem fogy el a kréta, nem lesz fehér poros a

ruha, és nem telik az óra a táblatörléssel sem. Persze ez sem ilyen egyszerű, hisz a laptop, a tábla bekapcsolásához is idő kell, vagyis hamarabb be kéne jönnie a tanároknak, hogy ne teljen idő az órából, vagy azt az 5-10 percet mással tölteni, ami nálunk például egy nem egészen örömteli felelést jelent. De megéri!

Sokkal élményszerűbb, érdekesebb például egy fizikaóra, mert a tanár be tud mutatni bármilyen kísérletet, valamint „játékos” feladatokkal is tud szemléltetni egy-egy következményt. Habár vannak olyan órák is, ahol nincsenek kísérletek, sem hosszú egyenletek, ilyenek a nyelvi órák. Ezeket az órákat például a digitális anyagokkal lehetne feldobni, nyelvi filmek nézésével, szövegfordítással stb.

Úgy gondolom, szerencsésnek érezhetjük magunkat a Bolyaiban, hisz a mi tanáraink nagy része azért ért ezekhez, és tanulásunkat is elősegítik szemléletes óráikkal, kísérletek bemutatásával és interaktív táblákkal.

Antós Noémi Boglárka

MIÉRT VAN VÁLSÁGBAN A TERMÉSZETTUDOMÁNYOS OKTATÁS?

A természettudományos oktatás válságban van, ez nem kétség, de miért is baj ez nekünk, diákoknak, miért érdemes ezzel mégis foglalkozni? Azért, mert a természettudományt tágabb értelemben kell értelmeznünk, és így már jelenti a körülöttünk lévő egész világot, ráadásul saját magunk biológiai felépítését is. Ha ilyen perspektívából nézünk rá, nyilvánvaló, hogy rettentő nagy jelentőséggel bír, ahhoz, hogy félvállról vegyük...

A világunk a múlt században robbanásszerű technikai fejlődésnek indult és egy ilyen rohamosan fejlődő technikai alapokon nyugvó világban elengedhetetlenek az ezt működtetni képes szakemberek elegendő száma. Jó, jó, hát biztos lesznek azért, akik foglalkoznak majd a technikával... Igen, bizonyára, de kifogja a leendő mérnökök, vegyészek, fizikusok érdeklődését felkelteni és megfelelő alapismeretekkel ellátni akkor, amikor az országunkban a 2009/2010-es tanévben mesterszakra 9 fő biológia, 4 fő fizika, és 1 fő kémia szakos hallgató jelentkezett leendő középiskolai tanárnak???

Fontos megemlíteni azt is, hogy évente 600-700 természettudományos szaktanár megy nyugdíjba. Ha ez a tendencia fokozódik, az országból hiányozni fog az

alapvető logikai és természettudományos ismeretekkel rendelkező állampolgár. Ennek pedig beláthatatlan társadalmi következményei lesznek...

Szölgyén Ákos

ORSZÁGOS HARMADIK HELY A KÉMIA FELADATMEGOLDÓ VERSENYEN

Interjú Bekő Lászlóval, aki a Hlavay József Országos Környezettudományi és Műszaki Diákkonferencia kémia-feladatmegoldó versenyén országos harmadik helyezést ért el.

– A mai diákságot nem nagyon érdeklik a természettudományok. Téged, hogy fogott meg?

– Már általános iskolás koromban nagyon érdekelték a természettudományok. Akkoriban a földrajz érdekelt a legjobban, mondhatni ez volt a kedvenc tantárgyam. Úgy terveztem, geológus leszek. Azonban a földrajztanáromat lecserélték, és az új szakközépiskolai tanár elvárásai már nem voltak reálisak. Emellett a kémiatanárom benevezett egy versenyre, amelyre viszont igen alaposan föl tudtunk készülni, és így szép eredményeket tudtam elérni.

– Miért pont a kémia érdekel?

– Nem mondhatnám, hogy a kémiához álltam legközelebb, de a tanárom megszeretette velem, és sikereket tudtam elérni. Emellett mind a mai napig szívesen foglalkozom a földrajzzal, a fizikával és akkor a matematikát még nem is említettem...

– Miért tartod fontosnak, hogy még versenyeken is indulj?

– Hmmm... Hát ez úgy szokott lenni, hogy tanáraink tájékoztatnak egy-egy versenyről, és egyúttal rendszeresen fel is kérnek, hogy vegyek részt rajtuk. Én pedig általában nem szoktam nemet mondani az ilyen lehetőségekre. Mondhatni nem magamtól, de szívesen indulok ezeken a versenyeken, hiszen ezzel magamnak is és az iskolának is eredményt, néha sikert érek el.

– Mennyire jelent nehéz munkát egy ilyen versenyre felkészülni, hogy készülsz?

– Tudni kell precízen mérlegelni a tanulmányaim és a versenyek közti fontossági sorrendet. Ez általában azt jelenti, hogy egy verseny idején arra koncentrálok nagyobb mértékben, és a „háttérbe szorítom” azokat a tantárgyakat, amelyek kevésbé fontosak. Egy ilyen versenyre a napi tanulás mellett elengedhetetlen plusz két-három óra speciális tanulás, ahhoz hogy a versenyen tényleg eredményesen tudjak szerepelni.

– Miből állt ez a verseny?

– A Hlavay József verseny két részből, ha úgy tetszik két fordulóból állt. Az első szakaszban egy levelezős versenyben vettem részt, amelyben a hétköznapi

életben jelenlévő kémiai jelenségekkel kapcsolatban voltak elméleti és számítási feladatok. Az első nyolc helyezettet behívták az országos döntőbe, ami egy elméleti és egy gyakorlati részből állt egy megadott téma köré csoportosítva.

– **Milyen gyakorlati feladatot kellett elvégezni?**

– A feladatom a megadott témakörhöz kapcsolódva aszpirin szintézise volt.

– **Indulsz-e más versenyeken is?**

– Kémiából az Irinyin és a Curie-n. Fizikából a Mikolán, a Szakács Jenőn. Matekból pedig a Gordiuszon, az Arany Dánielen, stb...

– **Hogy gondolod, az elsajátított tudás segít a tovább tanulásod során?**

– Okvetlenül.

– **Merre tovább, van már határozott elképzelésed, hogy mi leszel?**

I– Igen, vegyész szeretnék lenni, kutató. Ehhez pedig úgy gondolom a Pannon Egyetem megfelelő képzést nyújthat...

MEGKÉRDEZTÜK...

Márkusné Svihrán Mária tanárnőt is megkérdeztük a természettudományok mai helyzetéről és a kémia versenyek lehetőségeiről Bekő László tanítványa eredményének apropóján. Mit gondolsz, miért olyan kevés a természettudományokra fogékony diák manapság?

– Nos, ez egy meglehetősen összetett probléma, amelyet nem könnyű pár sorban kifejteni. Alapvetően minden gyermekben megvan az érdeklődés a természet, és a természeti jelenségek iránt kiskoruktól kezdődően. Ezt a tulajdonságot sajnos nagymértékben veszélyeztetik a következő tényezők: a szórakoztató- és tömegmédiát a gyerekek elkényelmesedéséhez és érdektelenségéhez vezet, az oktatási tananyag szerkezete szintén nem az érdeklődés felkeltését szolgálja, valamint az alapvető kísérletező, megismerést könnyítő lehetőségek hiánya okozzák ezt a jelenséget.

– **Ha lehetősége nyílna rá, hogyan javítana a problémákon?**

– Van pár alapvető hiányosság, amin érdemes volna változtatni. Ezek közé sorolom a tananyag megfelelő szintű elsajátításához szükséges óraszám megemelését, hiszen a jelenlegi óraszám mellett nem lehet a tananyagot a diákoknak a jövő generációira nézve is hasznosan átadni. Az oktatás jó színvonalához hozzá tartozik a kísérletezés technikai és személyi feltételeinek a biztosítása is, ami jelenleg szintén hiányos. A csoportbontás szintén egy nélkülözhetetlen feltétel a jó minőségű demonstrációs órák megtartásához, hiszen például egy harmincfős osztályban képtelenség a kísérletre és a diákokra egyszerre odafigyelni, természetesen fontos még megemlíteni, hogy a kémia nem egy veszélytelen tudomány, ezért fokozott odafigyelést igényel.

– **Hogyan zajlik egy versenyző felkészítése?**

– A felkészüléshez szükséges munka számomra két részből tevődik össze. Egy verseny mindig más követelményeket támaszt a tanulónak, mint amit egy átlagos tanóra megkövetel. Az egyik, hogy külön foglalkozás keretében a

versenyre jellemző feladatokat oldunk meg és a felmerülő kérdéseket megbeszéljük. A másik pedig az a fölkészülés, amit nekem kell otthon elvégezni, hiszen a versenyfeladatok lényegesen más, összetettebb problémákat vetnek fel, mint az órai tananyag.

– **Mi a véleménye Bekő László helyezéséről, elégedett tanítványával?**

– Igen, fontosnak tartom megjegyezni, hogy Laci olyan iskolák tanítványaival versenyzett, mint az Apáczai vagy az Eötvös Gimnázium. Itt említeném meg, hogy a versenyzők meglehetősen differenciálódott csoportokat alkotnak és a gyengébb versenyzők száma az utóbbi időszakban visszaesett az Irinyi versenyen, ami az egyik legnívósabb kémiaverseny. Visszatérve a kérdéshez, egy ilyen helyezés mindig több éves folyamatos felkészülés eredménye, ezért vártam is. A Hlavay József kémia-feladatmegoldó versenyen idén indítottam először diákokat és mind a verseny felépítését mind a feladatokat szimpatikusnak találtam.

– **Hogy látja a versenymunkába befektetett energia meghozza a kívánt elismerést, eredményt?**

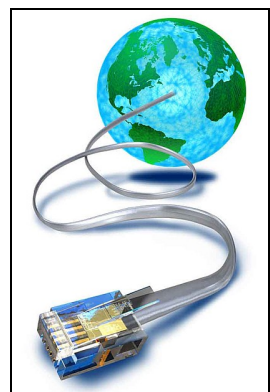
– Úgy gondolom, hogy az igazi siker maga a felkészülés és a tanulás folyamata, amelytől a tanuló ismerete bővül. Maga a verseny sok tényezőtől függhet: a versenyen résztvevőktől, a versenyzők hangulatától, a feladatoktól... Így nem a versenyen elért helyezés a legfontosabb szerintem, hanem a megszerzett tudás.

Szölgén Ákos

AZ INTERNETEZÉS VESZÉLYEI

A világon egyre több ember internetezik, és azok, akik interneteznek, egyre több időt töltenek a neten való „szörfözéssel”. Ezzel észrevétlenül is veszélynek teszik ki magukat, ha már csak a rengeteg vírusra gondolunk, amik körbeveszik az internetezőket. Védelem nélkül adataink teljesen elveszhetnek, vagy rosszabb esetben más emberek kezébe kerülhetnek, akik felhasználhatják azt ellenünk, ezzel akár anyagi kárt is okozva.

A legnagyobb veszélynek talán a kiskorúak vannak kitéve. Azok közül is a számítógépekhez nem értők. Könnyen keveredhetnek kínos helyzetbe például egy chat-oldalon, ahol azt se tudhatják, hogy valójában kivel beszélnek. Az is lehet, hogy egy pedofil van a másik oldalon. Az internet számos veszélyt rejt a gyermekek számára, hiszen ők még képtelenek helyesen szűrni és értékelni a kapott információt, megkülönböztetni az értékeset a szeméttől. Ebben lenne a szülőnek hatalmas szerepe, de nagyon sokan nem is tudják, hogy gyerekeik mit csinálhatnak az interneten. Örülnek, hogy nem őket nyaggatják, hanem a számítógépen foglalják el magukat. A szoftvergyártók

folyamatosan fejlesztenek ki különböző védelmi szoftvereket, amik szülői felügyeletet is tartalmaznak. Ezekkel a programokkal le lehetne szabályozni a számítógépen megnézhető weboldalakat. A probléma az, hogy a szülők nagy része nem is tudja, hogy léteznek ilyen programok, vagy ha tudja, fogalma sincs, hogyan kellene használni.

Az internet talán legnagyobb veszélye a függés. Ennek persze több fokozata lehet, de ez mindenképpen káros. A legtöbb ember már szinte elszakíthatatlan az internettől, pár órás kihagyás után képesek a szolgáltatót hívni, hogy felhívják, amit művelnek. A világháló túlzottan hozzájárul az emberekhez, például az elektronikus levelezés miatt is, ami teljesen felváltja a hagyományos formát. Az interneten bármit megtalálhat az ember, csak egy pár keresőszót kell beütni. Emellett szórakozásra is tökéletes az online játékokkal, zenehallgatással, videó nézéssel.

Az internetnek alapjában véve a világ egyik leghasznosabb dolog, csak ésszel kell bánni vele.

Bátor András

A HATODIK LEGJOBB LETT

Hol találtam meg „A hatodik legjobb”-ként híressé vált novella szerzőjét? A Bolyai 12. B osztályában egy nagy könyvkupac mögött: nagy özikeszemekkel pislogott rám banános joghurtjával a kezében. Bár tudvalevő, hogy rajz és zene terén szintén maximálisan megállja a helyét, én az írásról faggattam **Hortobágyi Ágit**.

– **Honnét jött az ötlet, hogy tollat ragadj?**

– Az egész a naplóiírással kezdődött, történeteket pedig csak később kezdtem írogatni. Valójában mindig szerettem, ha magyarórákon fogalmazást kellett írunk. A tanár szerint nem is voltam olyan rossz, közben pedig a naplóiírás miatt különösen megszerettem az írást, és amikor lett egy-két ötletem egy kerek történethez, egyszerűen leírtam.

– **Emlékszel, mi volt az első dolog, ami megragadott? Miről írtál először?**

– A legelső komolyabb szerzeményem egy fantasy volt, de ezt igazából nem írtam meg, csak magamban vázoltam fel a történetet. Kilencedikben adtam be

két novellát a sulis pályázatára, ily módon azok tekinthetők az elsőeknek. A Diák írók és költők IV. országos pályázatán különdíjat kapott.

– **Melyek a legkedveltebb témáid?**

– Két nagy csoportra oszthatnám őket. Az egyik, amikor el akarok menekülni a jelenből: olyankor mesészerű világokról írok. A másik, amikor már túl sok hatás ér, elegendem van, akkor főként a háborúk vagy a társadalom negatívumait igyekszem bemutatni valamilyen oldalról.

– **Általában mi kell ahhoz, hogy ihletett állapotba kerülj?**

– Néha egy film ihlet meg, de elég akár egy kis jelenet is. Máskor az olvasmányaim ihletnek meg, egy könyv vagy egy hír. Ritkán képek, esetleg beszélgetések.

– **Tudsz konkrét példát mondani?**

– Az egyik legutóbbi írásomat az a film ihlette, amit előző félévben Harkai tanárnővel néztünk közösen az osztállyal. Ez egy környezetvédelemmel kapcsolatos film volt, de más globális problémát is említett, mint a túlnépesedést. Ott hangzott el, hogy a Föld hamarosan nem lesz képes ellátni a népességet.

– **Értem. Hogy érzed, abba a csoportba tartozol, amelyik nehezebben, vagy abba, amelyik könnyebben ír?**

– Könnyen, ha épp megszáll az ihlet. Többnyire csak az elejével kell sokáig vacakolnom. Ha sikerül az első 1-2 mondatot leírnom, utána akár oldalakat képes vagyok írni egyfolytában.

– **Nem szokott előfordulni veled, hogy írás közben a történet önálló életre kel, és ez a végeredményen úgy mutatkozik meg, hogy történet más lesz, mint amilyennek tervezted?**

– Az írás többnyire úgy megy nálam, hogy pár pontot előre eldöntök: mondjuk az elejét, a közepét, és a végét. A köztes hézagok meg kitöltődnek, miközben gépelek. Ha azonban a már előre kitalált vége után továbbmegyek, akkor előfordulhat, hogy a történet „írni kezdi önmagát”.

– **Gondolom, szeretnél valamit a jövőben is kezdeni az írói vénáddal. Milyen terveid vannak?**

– Ha esetleg sikerül befejeznem és kiadnom egy könyvet, és be is futok azzal, akkor főállású író leszek valószínűleg. Ha nem, akkor maradok szakács, és szabadidőmben írok.

– **Könyvet említettél. Dolgozol most valamin?**

– Nemrégiben írtam egy drámapályázatra, azóta nemigen írtam. Az iskola sajnos most kicsit elveszi az időm, de azért gondolkozom ötleteken. Konkrét elképzeléseim is vannak, de amíg nem írtam le őket, addig nem publikusak.

EGY ÚJFAJTA MEGEMLÉKEZÉS (VOLT)

Az 1848–49-es forradalom és szabadságharc Magyarország újkori történetének egyik meghatározó eseménye, a nemzeti identitás egyik alapköve. A március 15-ei történések történelmünk olyan eseményei, melyekről nem illik megfeledkeznünk, és, ha máskor nem is, ezen a napon emlékezzünk meg hőseinkről.

Mégis, az emberek jobb szeretnek minél hamarabb túlesni ezen az ünnepen. Hiába érzik át, mekkora cselekedetet vittek véghez akkoriban. Hiába rendeznek városszerte megemlékezéseket. Hiába ontja magából minden médium a naphoz méltó híreket, műsorokat. Ilyenkor felvetődik a kérdés: miért nem vesznek részt a megemlékezéseken? Otthon miért nem elevenítik fel az akkori történéseket?

Nemcsak mi ünneplünk ezen a napon. Az egész világon összejönnek a magyarok megemlékezni március 15-ről. Egyik barátom Frankfurtban töltötte a március 15-ét. Ott se volt külön a megemlékezés: a heidelbergi és mainzi magyar cserkészek szerepeltek, néhány vers, ünnepi szónok, kávé és sütemény, és persze a hátsó sorban kérdezi a 4 éves gyermek: „– Apuka, mikor lesz már vége?”

Miért vagyunk ott, azon a márciusi napon? Mert legtöbben fontosnak tartjuk a megemlékezést, mert érezzük, hogy ez kell. Páran azért, mert ismerősei, szülei idepofozták. Ám, ha már itt vagyunk, miért ne élvezhetnénk?

Legutóbb a mi osztályunk kapta a feladatot, hogy vezényelje le az iskolai megemlékezést. Úgy döntöttünk, hogy olyat adunk elő, amire emlékezni fognak. **Varga Nóra** készített egy átiratot, amely Széchenyi és Kossuth konfliktusát

dolgozza fel. „– Szerettünk volna eltérni a konvencionális műsorrendtől, újat szeretnénk mutatni az iskolának.”

Egy új, modern darab, ahol jelképes szereplők és helyszínek váltják egymást, illetve a mozgásszínház is szerepet kap, így lényegesen látványosabbá téve műsort.

Sokszor hallottam azt, amikor a márciusi megemlékezésről kérdezősködtem, hogy a fiatalok nem tisztelik a múltat, nem foglalkoznak nemzeti értékeinkkel, emlékeinkkel. Manapság olyan könnyen elkönnyvelik a fiatalokat, hogy lusták, nem áldoznak semmiért.

Március 15-én szerettük volna mindazt megmutatni, hogy mi igenis áldozunk, időt, energiát, és emléket annak érdekében, hogy ez a nap ne menjen feledésbe, és hogy új, modern gondolatokkal és technikával is meg lehet adni egy megemlékezés fényét. Szeretnénk, ha akár példánkon felbuzdulva, új, fiatalos lendületet, merészséget kapna ez a nap. És így talán, ha az embernek jó

emlékei maradnak ezekről a pillanatokról, később is meg fognak emlékezni erről a napról. Akár otthon, akár nyilvánosan.

Léh Noémi

ALPOK-ADRIA PROJEKT

2009. október 9-e és 17-e között az iskolából három diák egy fantasztikus grazi út részese lehetett. Ennek az útnak szerencsére én is a részese lehettem, ahogy **Fiedler Szandra** és a **Megyesi Dániel** is. Ezt az utat az IAAC nevű szervezet szervezte. A projekt a nap, hold, csillagok témát kapta és ezek alapján, valamint az úrutazással kiegészítve az oda érkezők csoportokat alkottak. A projekten sok ország képviseltette magát. Mi, magyarok, az osztrákok Linzből és Grazból, horvátok, olaszok és szlovének.

Az első nap természetesen az ismerkedésről szólt. A másodikon egy fantasztikus városnézésen vehettünk részt, melynek legszebb része talán a városháza volt. Ezen kívül kiismerhettük magunkat Graz zezugos utcáin is. Másnap reggel előadást tartottunk, amit még itthon készítettünk el. Én a holdról, Szandra a csillagokról, Dani pedig a magával ragadó napról. Minden nap egy-két órás megbeszélésen vettünk részt, melyen egy műsor terveztünk, melyet a projekthét végén adtuk elő. Ebben egyedül én voltam magyar, így kicsit nehéz volt érvényesülni, de lényegében ez a lényege az egésznek, megértetni magunkat másokkal. Ezt követően egy kirándulást tettünk a Schloss Eggenberghez, melynek fő jellegzetessége nem is maga az épület, hanem a rengeteg páva, mely szabadon kószál a kastély környékén. A belső terek csodálatosak voltak, egy igazi barokk épület volt. Itt egy kis kalandba is keveredtünk, hiszen míg a csoport az idegenvezetőre várt, mi, Szandi és én, úgy döntöttünk, szétnézünk a boltban, ám míg mi beleéltük magunkat a vásárlásba, addig a csoport elindult. Elégké kétségbeestünk, de aztán megkértük a biztonsági őr, hogy segítsen nekünk, majd az egész kastélyon végigrohantunk, mire megtaláltuk a csoportot és végignéztük az egész kastélyt.

A negyedik napunk szabad volt. Úgy döntöttünk, meglátogatjuk Graz legfontosabb nevezetességét, a Schlossberget, ahova én mindenféleképpen gyalog szerettem volna felmenni, de Szandi tanácsára végül mégis a liftet választottuk, amit nem bántam meg, mert nagyon fárasztó volt az út, ám az óratorony mellőli lélegzetelállító panoráma kárpótolt minket ezért. Az egész délutánt ott töltöttük, és végül Európa legmeredekebb fogaskerekű vasútjával mentünk le. Az legizgalmasabb ebben az volt, hogy ketten jutottunk el a Schlossberghez. Ezt úgy történt, hogy kaptunk egy heti jegyet, mellyel Graz minden tömegközlekedési eszközére felszállhattunk és egy térképet, mely jelezte a buszok, villamosok vonalát. Így aztán ketten elindultunk a „nagyvilágba” és végül meglepetésünkre oda is találtunk.

Az ötödik nap a pihenés, a kirándulás napja volt, ami már nem is ártott nekünk a mindennapi két órás megbeszélések és az esti tudományos előadások után. Reggel pár óra utazás után egy várhoz értünk, Riegersburg várához.

A várban egy nagyon érdekes madárbemutatót néztünk meg. Volt olyan madár, melynek szárnytávolsága még az egy métert is meghaladta. És ha ez még nem lett volna elég félelmetes, ezek a madarak néha kevesebb, mint fél méterre felettünk repkedtek. A vár egy jellegzetes középkori vár volt, mely bemutatta a középkori várak életét. És végül a kirándulás leginkább várt része következett: a csoki gyár meglátogatása. Ott végignézhattuk mindannyiunk kedvencének készítési lépéseit és mindezt meg is ízlelhattük. Megkóstolhattuk pl. a nyers kakaóbabot. Mikor megízleltem, nem gondoltam, hogy tényleg ebből készül a világ legfinomabb édessége. Nem gondoltam, hogy ebből a kesernyés ízből tényleg lehet édeset csinálni. A kakaóbab után megkóstolhattuk a folyékony csokoládét is. Az ízesített csokitól egészen a száz százalékos csokiig. A folyékony csokik szökőkutakban voltak, így nem csak az íz élmény volt csodás, de a látvány is. Ezt követően pedig a már kész csokoládét kóstolhattuk meg. És mindezekből annyit, amennyit csak akartunk. Körülbelül 50 teljesen különböző csokit kóstolhattunk meg. A száz százalékos kakaótartalmútól a chilis csokiig. Ezután pedig még egy forró csokira is hivatalosak voltunk, amit már kicsit vonakodva ittunk meg a temérdek csoki evés után. És ha ez még nem lett volna elég, ezután jött a vacsora, ami már kínos szenvedésnek ígérkezett, de ezzel a nehézséggel is sikeresen megküzdöttünk.

A hatodik nap egy újabb érdekes programon vettünk részt. A neve skywalk volt. Először nem tudtuk mi az, de azért jelentkeztünk rá. Végül kiderült, hogy egy 10 méter magas kötélpályán kell végigmennünk, persze biztonsági szerelésben. Először kicsit megrettentünk, de csak nem akartunk már megfutamodni. A végén viszont nagyon belejöttünk és alig lehetett minket

leszedni a pályáról. A nyolcadik nap pedig a Kunsthausban voltunk, ahol kortárs kiállítást néztünk meg, bár a Kunsthaus legnagyobb érdekessége inkább a formája, ami nagyon új és eredeti és igencsak elnyerte tetszésünket.

Ez a hét számunkra egy örökké tartó emlék marad, a sok élmény miatt, amit együtt átéltünk.

Hamza Dóra

ÖNBIZALOM RÜSSELSHEIMBŐL

Petőfi Népe, 2010. augusztus 26.

Tapasztalat: Vidám, vendégszerető emberek a németek

Lecsót és paprikás krumplit is főzött vendéglátóinak Sajtos Nóra Rüsselsheimben. A kecskeméti Bolyai-gimnázium végzős diákja egy pályázatnak köszönhetően töltött egy hónapot Kecskemét német testvérvárosában.

– Tulajdonképpen az egész utazást volt osztályfőnökömnek, **Nyitrainé Kühn Claudiának** köszönhetem. Ő hozta be az osztályba a pályázati kiírást, vagyis nélküle nem is tudtam volna erről a pályázati lehetőségről – meséli csillogó szemmel Nóra, aki rengeteg élménnyel és pozitív tapasztalattal tért vissza Kecskemétre.

– A kinti programokról előzetesen nem sokat tudtam, mindössze annyit: egy tündéri aranyos középkorú házaspárnál leszek elszállásolva, illetve, hogy az önkormányzat egyik osztályán fogok amolyan „gyakornokként” dolgozni. Volt bennem egy jó adagnyi félsz az ismeretlentől, no meg persze a német miatt is aggódtam: hiába végeztem ugyanis német tagozaton a gimiben, és van felsőfokú nyelvvizsgám, önbizalom azonban nem sok volt ahhoz, hogy megszólaljak. Így szálltam fel a Frankfurtba tartó repülőgépre.

Persze a drukkk nem tartott sokáig. Nórát a repülőtéren a munkahelyi mentora várta, s az már a Rüsselsheimbe vezető autóúton kiderült: nem lesz itt semmi gond a némettel, no és a hangulattal sem.

– Mindenki nagyon kedves és segítőkész volt nem csak a városházán, de a szállásadóim, és a rüsselsheimiek is. S négy hét alatt számomra egyértelműen kiderült: a német emberek barátságosak, mosolygósak, lazák és rendkívül figyelmes vendéglátók. Számtalan programot, kirándulást szerveztek nekem, hogy minél többet tapasztalhassak és láthassak az országból. Jártunk az Opelgyárban, Frankfurtban, Wiesbadenben és sok egyéb helyen is. Bevallom, amikor eljött az elutazás napja, pityeregve köszöntem el a vendéglátóimtól és kollégáimtól is. Rendkívül sokat kaptam ettől az egy hónapos úttól: tágabb lett a világszemléletem, és a német nyelv mindennapos használatának köszönhetően ma már megszólalni sem félek. Rengeteg szép emléket őrzök, ráadásul bátrabb, határozottabb is lettem. Köszönet mindezért a rüsselsheimieknek!

A DÉDNAGYAPÁM INNEN EMIGRÁLT...

Beszélgetés **Jon Clarkkal**, iskolánk angol nyelvi lektorával

– **Mikor és hol született?**

– December 9-én Oregon államban, Portlandban.

– **Nem mond évszámot?**

– Nem (nevet). Először is még senkinek sem válaszoltam erre a kérdésre. Másodszor: elég fiatal vagyok egy tanárhoz képest, és ezt furcsa lenne a diákoknak tudni.

– **Hol és mit tanult?**

– A University of Washington tanultam Comparative History of Ideas szakon (CHID nem igazán definiálható magyarul, nincs itthoni megfelelője). Egy egész évet tanultam kémiát, matematikát sok más tantárgyam is volt, mint a zene, de főleg történelmet szerettem.

– **Hogyan került ide?**

– Az egyetem után fél évig Rómában tanultam tovább történelmet. Amikor hazaértem, nem tudtam elhelyezkedni a szűkös munkaerőpiacon. Pár hónapig állást kerestem és találtam is a Starbucks kávézónál, mint menedzser. Másfél évig dolgoztam ott. Ezután jött a lehetőség, Magyarországon kaptam lehetőséget arra, hogy tanítsak. A dédnagyapám amúgy is innen emigrált, ezért nagyon érdekelt lettem. Fölmondtam és két hét múlva fenn ültem a repülőn. Először Szegeden tanítottam az Eötvös Gimnáziumban, ezután kerültem ide Kecskemétre.

– **Mit szeret, illetve nem szeret itt?**

– Imádom a magyar konyhát és a magyar tájakat. Szeretem, hogy léteznek még kis falvak, ahol mindenki mindenkit ismer. Nem szeretem a tömegközlekedést. Főleg itt, Kecskeméten egyszerűen nem működik, a járművek is lestrapáltak. S nem szeretem tapasztalni, ahogy a politika tönkreteszi az országot. Nagyon szeretem a magyarokat és Magyarországot s nincs hiány jó emberekből...

– **Hobbik?**

– Imádom főzni, jókat enni és inni. A szabadidőmet is ezzel töltöm ki. Van egy kis konyhakertem és sokat kutatok. Új recepteket és ételeket keresek. Amúgy a tanítás mellett nincs sok szabadidőm.

– **Kedvenc zenei irányzat/előadó?**

– Általában véve szeretem a zenét, amúgy is bajban vagyok, ha kedvencekről van szó.

– **Kedvenc könyve?**

– Szeretem az irodalmat, sokat olvasok. Nehéz lenne kedvenct megnevezni.

– **Filmek?**

– Szeretek mindenféle filmet, ami jól megrendezett.

– **Tervei?**

– Még semmi sem biztos. Lehet, hogy itt maradok, lehet, hogy hazamegyek. De meglehet, teljesen máshol folytatódik az életem...

Csaplár Soma

HUMORISTAKÉNT IS A CSAPATMUNKA HÍVE VAGYOK

Interjú Hadházi Lászlóval

A legutóbbi diáknapon vendégünk volt az ismert humorista. Vele készült az alábbi interjú.

– **Mi volt a legdurvább iskolai csínyed?**

– Csínyem? Én nem voltam rossz gyerek. Na, jó, egyszer összetörtük a padokat, mikor kitört a téli szünet. Véletlenül. Meg néha lelőttem embereket légpuskával, de az is szinte véletlen volt. Voltak lövő edzéseim, és ott túl sok szabadságunk volt, lövöldöztük néha egymást. De ezen kívül jó gyerek voltam.

– **Mikor döntöttél úgy, hogy színész, illetve humorista lesz belőled?**

– Nem én döntöttem így. Még '88-ban az egyik haverom úgy látta, hogy vicces vagyok és kitalálta, hogy csináljunk Mikulás-műsort. Aztán két hét múlva szólt, hogy holnap megint megyünk. Én mondtam, hogy nincsen Mikulás, mire ő, hogy ez vicces műsor lenne. Másnap megírtuk a műsort és elő is adtuk, nagy sikerrel. Nagyjából így indult ez az egész.

– **Van példaképed?**

– Eric Clapton, a gitáros. Nem azért, mert gitározik, hanem mert régóta csinálja és tartja a színvonalat. A többiek már mind meghaltak.

– **A TV- vagy a rádió-felvételeket élvezed jobban?**

– A rádiófelvételek sokkal jobbak. A TV-felvételeken a producer a szép embereket ülteti előre. Viszont ezek az emberek többnyire fiatal lányok és csak azért jönnek, mert Kiss Ádám-rajongók és hozzák magukkal a fiúkat is, akik viszont hülyék. Ezért csak néznek, mint a vett malac, a poénokat viszont nem értik. Így rettenetes nekik fellépni. A rádióba azok jönnek, akik szereti a kabarét így nagyon jó hangulat van a felvételeken.

– **Visszanézed/hallgatod magad?**

– Visszanézni nem szoktam, a kabarét viszont mindig meghallgatom, egyrészt azért, amit az előbb mondtam, másrészt sokkal jobban szeretem magam hallgatni, mint nézni.

– **Mennyire viseled könnyen a műsor előtti sminkelést?**

– Az egyáltalán nem zavaró. Hipp-hopp, megvan, lemosni sokkal rosszabb.

– **Miért nem szoktál borotválkozni?**

– Mert utálok. És nagyon veszélyesnek tartom, hogy az ember a saját feje körül éles dolgokkal csapkodjon. Ez nem gyerekjáték!

– **Tervezel új könyvet?**

– A legutóbbi könyvet négyen írtuk, és több cím is felmerült, szóval terv az van, a kivitelezés még kérdéses.

– **Van valami álmod?**

– Szeretnék nagypapaként egy hajón lakni.

– **Szeretnél saját műsort?**

– Nem. Én a csapatmunka híve vagyok, hisz mindenki tudja, bandázni jó.

– **Sokat változott az életed mióta felismernek?**

– Nem igazán. Eleinte, úgy a '90-es években, mikor az HBO-n a Mennyi? 30! c. műsorban játszottam, zavaró volt, mert nem tudták biztosan, hogy én vagyok-e, és csak bámultak. Most már bátran odajönnek hozzám.

– **Mit üzensz a fiataloknak?**

– Azt üzenem a fiúknak, hogy mondják többet a lányoknak, hogy szépek, mert nem mondják eleget.

Hadházi Kitti

NEM CSAK ÜGYES, GYÖNYÖRŰ IS ARANYÉRMESÜNK

Baon.hu. 2010. július 5.

Amikor Beke Kinga nálunk járt a fotózáson, még nem is sejtettük, hogy hamarosan városunk büszkeségeként is bemutatjuk őt. Baon-lányunk ugyanis arany érmet szerzett magasugrásban a Bahreinben rendezett 44. Gyermek Világjátékokon. Kinga elsőként a Baonnak számolt be élményeiről.

Mik ezek?

– Egész nyáron erre készültünk, és nagy reményekkel indultunk Bahreinbe – meséli Kinga. – Tavaly Athénben negyedik lettem a világjátékokon, és bíztam benne, hogy idén legalább ilyen jól teljesítek. Bár az időjárás megviselt minket, nagyon jó volt a hangulat. A 40 fokos, fülledt meleg miatt sötétedés után tartották a versenyeket. Így még soha nem ugrottam, ezért sokkal jobban izgultam, talán ez is közrejátszott abban, hogy enyém lett az arany. A versenyzés mellett sok szabadidőnk volt: strandoltunk a tengerparton, jártunk egy fantasztikus aquaparkban, és megtanultunk alkudozni a városi piacon.

Különleges volt a táj: a forró sivatag és a csodálatos tenger, de a szebbnél szebb épületekkel, szobrokkal teli város is elvarázsolt minket.

Kingákat egy egyetemen szállásolták el, ahol igencsak érdekes körülmények uralkodtak. Tanterekben laktak a gyerekek, ami elég furcsa egy ilyen gazdag országtól. – Soproni lányokkal és az edzőinkkel voltunk egy „tanteremben”, ennek ellenére remekül éreztük magunkat – mondja Kinga. – Nagyon örültem annak, hogy sokakkal találkozhattunk azok közül, akiket Athénben ismertem meg tavaly nyáron. Az utolsó estén rendezett partin emlékeket cserélgettünk és közös fotókat készítettünk, másnap pedig élményekkel gazdagon indultunk haza. Ezúton is szeretném megköszönni edzőimnek, hogy mindvégig mellettünk álltak, segítettek minket. Nélkülük nem sikerült volna ilyen szép eredményeket elérnünk.

Beke Kinga a KARC-Kecskeméti Sportiskola versenyzője, a Bolyai most 10/A osztályos tanulója magasugrásban nyert aranyat a nyári, 44. Gyermek Világjátékokon.

Pásztor Andrea

LÉH NOÉMI ÁLOM

Hajnali Álom
Zizzen az ágyon
Fárad, szusszan a párnán
Rózsaszín arccal
Liliom korbán
Ringatja a Hajnal.
Csendben elszunnyad
Fény viszi útra
Tűz-zöld ég-paripáján.
Arany-kék nyereg
Ezüst-szín kengyel
Bíbor-takaró óvja.
Halványan epres
Tavasznak kedves
Illata remegve száll.
Sötétkék égen
Bársonyos éjben
Visz majd újra téged...

HOGYAN NE NÉZZ KI ÉGŐN!

Tipikus hibák férfiöltözködésben

Hányszor láttunk már olyan öltözködési hibákat férfiakon is, nemcsak nőknél, melyek egyszerűen kivédhetők lennének. Pl. egy rendkívül csúnya, régi divatú hawaii-ing mennyire tönkre tudja tenni a legjobb öltözéket is. Nos, lássunk néhány tipikus esetet, melyeket bemutatunk, hogy Te is elkerüld:

1. **Zokni és szandál.** Ne, ismétlem, NE hordj zoknit szandállal. Tök mindegy, hogy hosszú, tök mindegy, hogy rövid, és mindegy, milyen színű, NE. Hülyén mutat.

2. **Cipő és öv.** Illeszkedjenek színben és textúrában (Matt fekete öv-matt fekete cipő, fényes barna öv, fényes barna cipő)

3. Nagy **arany nyaklánc** nagy arany medállal (FUX) Ha a neved Mr. T., és egy fekete furgont vezetsz, akkor hajrá, gyerünk, király vagy! De ha **VEDD LE** azonnal, és olvasztasd be.

hogy

is.

nem,

4. **Emelt övonalú nadrág.** Nem mutat jól senkin sem az extra anyag, még ha azt is hiszed, hogy igazából a pocakod takarja. Nincs így! Csak kövérít és optikailag rövidíti a lábakat. Ezen felül legalább harminc éve volt divat. AZÓTA NEM.
5. **Sztreccs bármi.** Főleg nadrág. Ha nem vagy Lance Armstrong, vagy legalábbis nem biciklizel napi kétszáz kilométert, vedd le, gusztustalan. Ne gondold szexinek, nem az.
6. **Hawai-ing.** Ha Hawai-ra mész, vagy ha már ott vagy, vagy legalább mostanában ott voltál, akkor hordhatod (néha). Amúgy FEL NE VEDD! Nevetséges és feltűnően ronda.
7. **Vicces dizájnú nyakkendő.** Bizonyos alkalmakkor felvehető, de nem hétköznapi, vagy ünnepi alkalmakra.
8. **Rövid ujjú ing és nyakkendő zakó nélkül.** Nem elegáns, és nevetséges. Sugallja az igénytelenséget.
9. **Cipő.** Koszos, lejárt divatú, szakadt, és csúnya cipő. Nagyon fontos, hogy divatos és tiszta legyen, mert amikor meglátsz valakit, és „felméred”, a cipője az első, amit meglátsz, és sokat elárul a személyiségedről. Ha koszos, az visszataszító tud lenni, női szemmel különösen. Tehát ha csajozni mész, nagyon ügyelj rá.
10. **Parti-ing és trikó.** Nem szabad, hogy átlátsszon, mert akkor nem lesz meg a letisztult kinézet, és egy oda nem illő darab lesz rajtad. Inkább hordj melegítőt, ha fázol.
11. **Smink.** Ügyelni kell, hogy jól és igényesen nézz ki! De ez azért túlzás. Ha nem vagy homoszexuális, vagy nincs rock együttesed, NE sminkelj!

Mészáros József

A DOHÁNYZÁSRÓL

A dohányzás egész Magyarországot érinti, országszerte mintegy 3,5 millió dohányost tartanak számon, mivel egy erős dohányos a körülötte lévőkre is jelentős hatást gyakorol. A legrosszabb, hogy egyre fiatalabb korban kezdik és egyre nagyobb mennyiségekben.

Mi lehet ennek az oka?

Számos okot lehet rá találni. Kezdjük talán a legjelentősebb tényezővel: a környezet és a társaság. Ez a két legmeghatározóbb dolog, ami miatt egy tinédzser rászokik a cigarettára. A legtöbb „cigizős” baráti társaságban már-már közös programként szerepel a cigizés a naptárunkban. Ha pedig valaki nem akar velük cigizni, vagy nem fogadja el a cigarettát, akkor rossz szemmel néznek rá, rosszabb esetben kiközösítik, vagy már nem tekintik barátjuknak. Szerintük, azért, mert cigiznek nagyobbak és jobbak, mint a többiek, viszont inkább saját butaságuk bizonyítékaként jelenik meg. Ezek együttes hatására rengeteg fiatal rászokik, aki pedig nem, az lelki erejét bizonyítja és legtöbbször jobb közegbe kerül.

Másik oka lehet a család, főként, ha mintaként szolgál valamelyik szülő vagy esetleg egy közelebbi rokon. Ez különösen befolyásoló tényező, mikor még kicsi a gyermek (körülbelül 7-8 éves) és tekintetével alaposan körülveszi környezetét és minden apróságra odafigyel, például ha látja az édesanyját idegesen, majd egy cigaretta elszívása után sokkal nyugodtabbnak, akkor azt a következtetést vonja le, hogy ez milyen jó dolog, és nyugtatólag hat az emberre, ezért ilyenkor is nagyobb esély van rá, hogy függővé válik.

Harmadrészt nagy szerepet játszanak a reklámok is, főként ha több reklámlakát is van a közelünkben, vagy különösen olcsó cigarettaszerzési lehetőség. Ilyenkor is nő az esély arra, hogy kipróbáljuk, illetve hogy rászokjunk e káros szenvedélyre.

Mit lehet tenni?

A legkönnyebb megoldás az lenne, ha a fiatalok segítséghez fordulnának, terápiára járnának, de ez szorosan ellentmond a fiatal generáció társadalmi normáinak. Szerintük az ciki, meg különben is nem is akarnak leszokni, aki pedig le akar szokni, azt állítja, hogy ő egyedül is képes rá, nem kell neki segítség. Szerencsére Magyarországon sok a leszokni akaró fiatal, de kevesebb az, akinek sikerül is. Ha a nemek megosztottságát nézzük, akkor többen akarnak leszokni a lányok közül, de meglepő módon a fiúk vannak többségben a sikerlistán.

Élet vagy halál?

A dohányzás már egy-két szál elszívása után is egészségkárosító és tüdőromboló. Míg egy egészséges ember tüdeje rózsaszínű, addig egy aktív dohányosé szürke, rosszabb esetben feketévé válik. Ennek egyik legnagyobb számban megjelenő betegsége a tüdőrák kialakulása, mely legtöbbször halálhoz vezet. Aki viszont túléli, soha többet nem gyújt rá, mivel kapott még egy esélyt az élettől, csak azt nem értem, hogy miért kell ezt megvárnia az embereknek, hogy rájöjjenek mennyit is ér az életük, és hogy nem kellene cigizni. Hiszen ha időben felfogják a dohányzás negatívumait; relatívan látnak mindent és időben, s abba bírják hagyni, akkor jelentős mértékben javulhat egészségük. Életük visszatérhet a rendes kerékvágásba az egészséges életmód irányába.

Végszó: a dohányzás nem csak a dohányzónak, hanem környezete számára is megterhelő, és ha magát károsítja, legalább a környezetével ne tegye!

Kenyeres Norbert

Ismét egy hollywood-i sci-fi thriller mondhatnánk, de ez a mostani még jól sikerült. A történet lényegét, vagyis a Föld pusztulását tekinthetnénk átlagosnak is, de ennél jóval többről van szó.

1959-ben egy új általános iskola avatóünnepségén megkérik a diákokat, hogy rajzolják meg: szerintük milyen lesz a jövő? A képeket bezárják egy időkapszulába, és elraktározzák 50 évre. Egy titokzatos kislány rajz helyett véletlenszerűen tűnő számokkal írja tele a papírját. Azt állítja, láthatatlan emberek suttogták a fülébe a számokat. Félévszázaddal később szintén diákok kapják a feladatot, hogy vizsgálják meg az ötven évvel ezelőtti gyermekrajzokat, a kislány rejtélyes üzenete pedig Caleb Koestlerhez kerül. Caleb apja, az asztrofizikus John Koestler fantasztikus és egyben félelmetes felfedezést tesz: a kislány által leírt számok dátumok. Az utóbbi ötven év minden egyes katasztrófájának időpontjai.

A színészek játéka kitűnő a filmben. Talán csak a fiú szereplése mondható érdekesnek, sokszor túl lazán veszi a dolgokat, nem látni, hogy igazán félne, pedig oka az lenne rá bőven. A főszereplő, Nicolas Cage játéka már sokkal hitelesebb, ő már tényleg fél, hogy elvesztheti fiát, persze a végén rájön, hogy nincs más választás, hagynia kell, hogy fia távozzon, hiszen ő a kiválasztott.

Az igazi feszültséget, véleményem szerint az idegenek keltik, akikről csak a film legvégén derül ki pontosan, hogy kik is valójában. Folyamatos megjelenésük és misztikus eltűnésük, a film legizgalmasabb pillanatait hozzák el. A frászt hozzák a szereplőkre és így természetesen a nézőkre is.

Kiemelendő az operatőrök munkája is, ugyanis remek kameraállásokat találtak és a fényhatásokat is remekül állították be és használták ki. Ezek közül a kedvencem az volt, amikor az apa egyetlen elemlámpával kereste a sötétben az idegeneket, és csak oda lehetett látni, ahova azzal világított...

Egyszer mindenképp érdemes megnézni ezt a filmet.

Bátor András

A SZERELEM MINDENEKFELETT?

A mindent elsöprő első szerelem fontosabb, mint a régi barátság? Miért és hogyan változik meg az emberek viselkedése ettől az érzéstől?

Már hónapok teltek el, mégis abban reménykedek, hogy helyre lehet hozni ezt a barátságot. Fájt, hogy akivel olyan bizalmas kapcsolat alakult ki a hosszú évek alatt, és akit annyira szerettem minden kis hóbertjével együtt, egyik napról a másikra hátat fordított nekem egy szerelem miatt. Az elején még azt

gondoltam, minden marad a régiben, örültem annak, hogy ő boldog és próbáltam beszélni vele. Aztán jött a hidegzuhany, neki nem volt ideje rám, mindig sietnie kellett, és nem ért rá beszélgetni. Ekkor megértettem, hogy neki mindennél és mindenkinél fontosabb lett a szerelem. Én is elfordultam tőle, nem kérdeztem, és nem kezdeményeztem beszélgetéseket. Az idő múlásával már a jelenlétét is alig tudtam elviselni. Szomorúságomnál csak csalódottságom volt erősebb, hiszen viselkedése napról napra változott, és semmit nem vett észre a köztünk kialakuló szakadékról. Hová lett az a lány, akit annyira szerettem? Hová lett az, akivel bármit megbeszélhettem, aki megértett, és vigasztalt, ha gondom volt? Hová lett az, akit megvédtem, ha valaki valami rosszat mondott róla a háta mögött? Hová lett a lány, akivel órákat töltöttünk anélkül, hogy menekülni szerettem volna? És hová lett a barátságunk? Miért feledkezik meg a barátságunkról? Miért nem fontos már neki?

Tudom, hogy mindenki életében eljön az első szerelem és annak elsöprő boldogsága. Viszont soha nem szabad megfeledkeznünk a barátainkról, akik mindig mellettünk állnak, és támogatást jelentenek. Így hát, ha elfelejted a barátaidat, ki lesz, aki segítséget nyújt neked, ha vége a nagyon szerelemnek? Ki lesz az, aki megvigasztal? Ki fog talpra állítani? Senki! Így vigyázz, hogy el ne veszítsd azokat az embereket, akik eddig is ott voltak veled!

Konfár Ivett

MÚLT, JELEN, JÖVŐ

Avagy: „Az igazi rock sztár az első próbán meghal...”

A kecskeméti Black Sound zenekar két középiskolás és egy főiskolás srácból áll, akik már négy éve zenélnek együtt. Vörösmarty Viktor (dob), Liptai Márton (gitár, ének) és Szűcs Ádám (ének, basszusgitár) zenei iskolákból kerültek ki, így tehetségük meg van alapozva, de nem bízzák a dolgokat a szerencsére: rengeteget próbálnak, és gyakorolnak. A fiúknak beindult az élet: 2009 márciusában megnyertek egy országos tehetségkutató versenyt, készítik első lemezüket és koncerteznek ezerrel. Remek alkalom adódott, hogy elbeszélgessünk a fiúkkal a *múltról*, a *jelenről* és a *jövőről*...

Hogyan jött az ötlet, hogy zenekart alapítotok?

V.V. : Hatodikos koromban láttam egy rock zenekar koncertjét élőben, és akkor döntöttem el még egészen más emberekkel, hogy alapítsunk bandát. Persze akkor még a felállás nagyon más volt. Azután hetedikben átmentem az ÉZI-be, mert nagyon érdekelt a zene, ott megtanultam az alapokat, találkoztam Lipivel és Ádával. Amikor elballagtam úgy döntöttem, hogy maradok a zenénél, csak magasabb fokon tanulom a Szakiban. Mire én tizedikes lettem, addigra jobban összehaverkodtunk Lipiékkel és megkérdeztem, hogy nem lenne-e kedvük

együtt zenélni. Azt felelték, hogy lenne, és az első próba 2006.10. 26-án volt - habár akkor még egy negyedik taggal, de ő időközben "kihullott".

Milyen volt a legelső koncertetek?

Sz. Á.: Az első koncert (2007. február) kívülről fülsüketítő és katasztrofális lehetett, de mi élveztünk, és nagyon is királynak találtuk. A koncerten körülbelül 70-80 ember lehetett, és csak pozitív visszajelzéseket kaptunk tőlük.

Kik támogatják a zenekart?

L. M.: Szerencsére örömmel mondhatom, hogy rengeteg támogatója van a bandának. Első és egyben legfontosabb a szüleink támogatása. Beleértve az anyagi támogatást, – a tehetségkutatókhoz, a próbaterem és a stúdió fizetése – a felszerelések és a mi szállításunk és nem beszélve a szóbeli támogatásunkról. Továbbá ott vannak azok az emberek, akik majdnem minden koncerten megjelennek és éneklük a számainkat. Ezt nagyszerű érzés látni, hogy vannak, akiket boldoggá tudunk tenni a zenénkkel. Na de nem hagyhatom ki még a sorból azokat sem, akik a szervezésben segítenek. Ide tartozik a koncert előtti munka, a pakolás: a dobok, a gitármotyók, az ének szállítása és kipakolása, és a terjesztés: a plakátok megtervezése, megrajzolása, sokszorosítása és felragasztása.

Kik a példaképeitek? Melyik zenekarok hatnak legjobban zenei ízlésetekre?

Sz. Á. : Legjobban Blink 182 és Supernem, de sok más zenekar is hat ránk. Nagyon sok zenét hallgatunk, mindenféle műfajból. Mindegyik hat ránk egy picit.

Hogy születik meg egy-egy dal?

V. V.: Ádi hoz egy alapötletet, és ha tetszik nekünk, akkor Lipinek megtanítja, egyberakják a részeket (miből mennyi és hol). Én ráírom a dobot, begyakoroljuk, esetleg ír még rá gitárszólót Lipi. Eközben én megálmodom" a dalszöveget énekkel. Ha kész megmutatom, és ha tetszik, megtanítom Ádinak. Összegyakoroljuk, és már mehet is koncertre, esetleg stúdióba.

Angol nyelvű számok írására gondoltatok?

V. V.: Elsődleges célunk az, hogy Magyarországon híresek legyünk. Azután majd idővel külföldre is akarunk számokat küldeni, koncerteket szervezni, és akkor majd szeretnénk angol nyelvű lemezeket írni, de csak miután itthon szeretnek és hallgatnak. De a külföldön híressé válás magyar szöveggel nehéz, vagy majdnem lehetetlen – így ezért akarunk majd angolt.

Az utolsó koncertetek a Supernem előzenekaroként volt. Hogy sikerült?

L. M.: Most először ért minket olyan megtiszteltetés, hogy egy híres zenekar előtt játszhattunk, és úgy gondolom, hogy ez jól sikerült. Természetesen nem tudtunk 100%-ot nyújtani, de a koncertélmény, és a közönség visszajelzései alapján bátran mondhatom, hogy jól sikerült ez a fellépés.

Hogy lehet titeket elérni? A számaitokat hol lehet meghallgatni?

L. M.: Elérhetőségeink: www.blacksound.hu és www.myspace.com/blacksound. Itt megtalálhatjátok a biográfiát, nézhetek koncertképeket, albumképeket és

nézhetek videókat. A számokat mindkét oldalon meghallgathatjátok és írhattok véleményt is.

Mi a célotok, álmotok, amit mindenképp meg szeretnétek valósítani?

V. V.: Úgy gondolom, hogy mindenképpen az, hogy az emberek szeressék a zenénket, és minket is, mint előadó, mint ember... és hogy ez legyen a helyzet külföldön is, esetleg Európa-szerte, de ha bejön az élet, akkor Amerikában is.

A zenélésre a jövőben csak hobbiként tekintetek?

L. M.: A zenélésre már egy-másfél éve úgy tekintünk, hogy ez a mi életünk. A zene mindhármunknak valami olyan megmagyarázhatatlan boldogságot nyújt, amit másban nem éreztünk. Szerencsére az eddigi szakmai kritikák is abban erősítettek meg, hogy jó ez az út, amin járunk és nem szabad visszafordulni.

Kozák Diána

MINDENNAPI PROBLÉMÁK AZ OSZTÁLYBAN

Sajnos az iskolákban manapság hatalmas gondot okoz, hogy nagyon sok a konfliktus a diákok, osztálytársak között. Ez betudható annak, hogy nagyon sok időt töltünk együtt és vannak olyan személyek, akik nem próbálnak meg alkalmazkodni a közösség igényeihez. A legnagyobb baj, hogy ezzel senki sem törődik. A mi osztályunk harmadik éve van együtt sülve-főve mindennap. Az első két évben, azt kell, hogy mondjam, mi nem voltunk egy osztályközösség. Úgy gondolom, nem is tettünk azért, hogy ez változzon valamit. Sokan úgy vélték, hogy talán egy személy miatt volt ez így. Szerintem ez nem csak rajta múlt. A harmadik évünket már nélküle kezdtük. Azt éreztem, hogy semmi sem változott. De ma már teljesen másképpen látom a helyzetünket.

Niki kitalált valamit, hogy lehetne megoldani ezt a gondot. Úgy gondolta, hogy talán egy osztályközösség összekovácsoló „tréning” jó ötlet lenne. Megkeresték hát a HELPI munkatársait, akik az ilyenfajta problémák megoldására szakosodtak. Balázsék hétfői napokon látogattak el a 206-os terembe, hozzánk. Magukkal hoztak számtalan játékot, amelyek segítettek abban, hogy egy kicsit közelebb kerüljünk egymáshoz. Az elején senki sem értette, hogy mért kell különböző hülye feladatot megoldanunk. Senki sem hitt abban, hogy sikerül. Ma sem értem, hogy miként történt, de végül is sikerrel záródtak a foglalkozások. Megváltozott a légkör. Persze vannak még olyan emberkék, akik semmit sem változtattak. De ők a foglalkozások alatt sem aktivizálták magukat. Nem is vártunk mást.

Megkérdeztem Nikit, ennek az egész dolognak a kiötlőjét, hogy ő most hogy látja az osztályunkat. Így válaszolt:

– Nos az osztályt én összetettebbnek látom talán már a második alkalom óta. Leginkább megismertem az embereket, úgy ahogy eddig nem volt lehetőségem. Például Kevinnel, majd minden nap beszélünk MSN-en igazából azóta, hogy Balázsék jártak hozzánk. Én látom a hatását és szerintem a maximumot kihozták ebből az egészből. Hiszen aki akart, megnyílhatott. Aki pedig nem tartotta

érdemesnek, az megmaradt magának. Hála istennek kevés az ilyen ember szerintem az osztályban. Nekem nagyon tetszettek! Én, mint készítő vettem részt inkább.

Eljutottunk odáig, hogy elmegyünk együtt szórakozni. Ha eddig nem is voltunk még sokat így együtt, de legalább próbálkozunk. Olyan emberekkel lettünk jóba, akikkel két év alatt alig pár szót váltottunk. Már van közös élményünk, és ahogy a mostani helyzet mutatja, lesz is még pár.

Ladányi Emese

HÁTIZSÁKKAL EURÓPÁBAN... (NAPLÓ)

Itt élünk Európa szívében, sok kultúra él itt egymás mellett. Minden népnek ismerjük a különböző szokásait, de nem természetes, hogy mindenki megtapasztalhatta ezeket. Örülök, hogy tizenhét éves koromig ebben részem lehetett, bejártam Európa felét – habár nem vagyok olyan bátor, hogy egy hátizsákkal keltem útra.

A **Csiperó** (Nemzetközi Gyermek és Ifjúsági Találkozó) keretein belül jutottam el **Lengyelországba** és **Törökországba**. Először nem hittem, hogy létezik a lengyel-magyar barátság, de – örömömre – tévedtem. Mindenki nagyon kedves és barátságos volt. Sok legendával ismerkedtünk meg a krakkói sárkánnyal kapcsolatban, a nagy „szerencsehozó” harang megérintése után természetesen kívántam is. A főváros, Varsó gyönyörű hely és persze nem csak a turisták élvezik az ott eltöltött időt.

2007. nyarán két napon keresztüli buszos út után megérkeztünk Isztambulba. A kultúra teljesen más, erőteljesen érződik a keleties stílus. A bazároknál hihetetlen figurák próbálják eladni portékájukat – több-kevesebb sikerrel. A tenger gyönyörű, habár fürdésre elég hidegnek találtam. A török fiatalok bebizonyították, hogy az élet ott is ugyanolyan vicces és vidám, mint ahogy azt a nyugati országokban látjuk.

2005. tavasz. Úti cél: **London**. A Parlament, a Katedrális, a London Eye még elképesztőbb, mint a képeken. Anglia csodálatos hely. Őszintén, muszáj lesz még egyszer ellátogatnom a brit földre, akár nyelvgyakorlás céljából is. És a *doubeL decker* (emeletes piros busz) nagyon bejön.

Csehországban négy napon töltöttem el barátaimmal egy nemzetközi kórustalálkozón. A remek helyezésünk mellett megtapasztalhattuk, milyenek a kanyargós utcácskák, milyen a túró és milyen egy igazi cseh sör.

Természetesen a családom is szeret kirándulni, akár *Ausztriába* megyünk, akár *Horvátország* tengerpartjain süttetjük a hasunkat, akár csak *Szlovákiában*

látogatjuk meg a rokonokat.

Legutóbb **Erdélybe** volt szerencsém elutazni, lehet, hogy ezért is ez a legkedvesebb a szívemnek. Marosvásárhely gyönyörű város, az emberek nagyon barátságosak, van éjszakai élet – ezt bármely helyen igazán szeretem. Sok baráttra tettem szert, akikkel azóta is rendszeresen tartom a kapcsolatot.

Svédországba a régi iskolámmal jutottam ki, és egy jó barátnőmmel, aki már sajnos nincs velünk. Az ott eltöltött időre emiatt is gondolok vissza kellemesen, ott jobban megismertük egymást, szorosabb kapcsolatba kerültünk. Ekkor repültem életemben először repülővel.

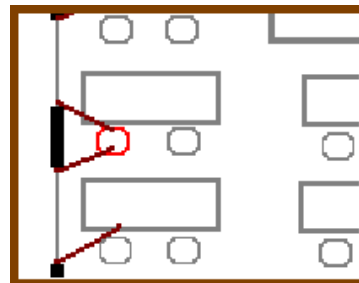
Kozák Diána

3 ÉV ALATT...

A következő néhány naplóbejegyzés az elmúlt három év alatt történt vicces eseményeim leírása.

2007. szeptember 18.

„... csak úgy ültem franciaórán az ablak mellett, vártam a többiekre, mert ők éppen dolgozatot írtak. A teremben a mellettem lévő két ablak nyitva, a tábla patyolat tiszta volt, a padok a megszokott módon álltak. Én már végeztem, így az utcán sétáló embereket tanulmányoztam. Hétköznapi emberek voltak, farmerben, kiskabátban, semmi különleges nem volt bennük. Unalmas egy óra volt. Egészen addig, amíg egy hirtelen szellő be nem fújt az ablakon. A nyitott ablakon felém közeledtek, majd durr! Az ablakok éle a fejemhez csapódott. A hatalmas fájdalmat nem is az ablak okozta, hanem az esemény gyorsasága. Az osztály óriási kacajban tört ki. A tanár felugrott és odarohant hozzám. A fejemet tapogatta – úgy 10 percen keresztül – majd azt kérdezte: – „Szívem, észnél vagy?” – Kikerekedett szemmel néztem rá, majd elkezdtem én is nevetni...”

2008. október 17.

„...Péntek délután a szobatársammal utaztunk a helyi járaton a végállomás felé. Kedvünket lehangolta az idő, éppen szakadt az eső. A buszmegállóba érve

hosszú sort pillantottunk meg. Ráadásul még a busz is késett. „– Uncsi egy délután lesz, azt hiszem” – szólalt meg a barátnőm. Helyeselve bólogattam, majd beálltam a sorba egy idős hölgy mögé. Pár perccel később egy gyanús kinézetű asszony lépett mellém! Először figyelmen kívül hagytam jelenlétét, de amikor az előttem álló néni táskájába kezdett kotorászni, nem bírtam megállni, hogy ne szólítsam meg:

– Maga meg mit csinál?

Az asszony felháborodottan nézett rám, majd válaszolt.

– Mégis mit csinálnék, a buszra várok!

– De hiszen az előbb láttam, hogy a néni táskájába nyúlt.

– Mit képzelsz magadról? Lopással vádolsz engem? Menj el szemészetre és csináltass magadnak egy új szemüveget! És azonnal kérj bocsánatot! – üvöltött rám a tolvaj.

– Jó akkor csináltatok magamnak egy új szemüveget, de nem fogok bocsánatot kérni, amit láttam az megtörtént!

– KÉRJ BOCSÁNATOT! – ordította nekem.

– Nem kérek! – mondtam nyugodtan.

– Azonnal kérj bocsánatot! Mert ha nem, hívom a rendőrséget!

Ennek hallatán kissé megrémültem, de szerencsémre ekkor megszólalt az érintett hölgy:

– Én is éreztem, hogy a táskámba nyúlt, szóval nagyon nyugodtan menjen és hívja a rendőrséget!

A tolvaj ekkor már megszeppent és csak ennyit mondott:

– Jó akkor hívom is! – ezzel elrohant tőlünk.

Mindannyian tudtuk, nem fog visszajönni, vagy legalábbis én nagyon reméltem. Nagyot sóhajtottam, megkönnyebbültem. A barátnőmre néztem, aki büszkén nézett vissza rám. Felszálltunk a buszra és 5 perccel később már kacagtunk az előbbi eseten.”

2009. február 17

„...hatalmas görcssel a gyomromban vártam a spanyoltanár érkezését. Kedd volt, a felelés napja. A pedagógus bejött az ajtón, leült és némán lapozgatta a naplót.

– *Zsuzsi!*

A név hallatán újból elindult a szívverésem, barátnőm viszont remegve állt fel és várta első kérdését.

– *E Cuál es la isla más grande de la zona polar?* (Melyik a legnagyobb sarkvidéki sziget?)

– *Australia.* (Ausztrália)

A háttérben halk nevetések zöreje csendült fel. Jómagam is mosolyogtam egy jót ezen a butaságon.

– *No, la solución correcta es Groenlandia.* (Nem, a helyes válasz Grönland) *É A gué dedican allí?* (Mivel foglalkoznak ott?)

– *Se dedican a la agricultura.* (Mezőgazdasággal foglalkoznak) – mondta Zsuzsi idegesen. Eközben az osztály már alig bírta visszatartani kacagását. A következő két kérdésre egész jól válaszolt, de az utolsó kérdésnél egy vicces tévesztést ejtett:

– *Dime animales de la zona polar!* (Mondj északi sarkon élő állatot!)

– *Allí viven osos de hielo.* (Ott élnek a jégből lévő medvék.)

Ekkor már nem bírtuk tovább, mindenki dőlt a nevetéstől, valaki már annyira vihogott, hogy már sírt.

– *No son osos de hielo, sino osos polares!* (Nem jégből lévő medvék, hanem jegesmedvék!)

Ezzel leültette a tanár, aki szintén már a könnyei ellen harcolt. Nagy meglepetés volt számomra, hogy kettést kapott. Azt hiszem, annak köszönheti, hogy megnevetette a tanárt. ...”

2009. április 16.

„...Az utolsó óránk után osztálytársammal sétáltunk vissza a kollégiumba. Szép idő volt, de a tegnapi eső nyomai még látszottak a földön. A barátnőm séta közben egy pasiról áradozott nekem, aki valóban érdekelt, ezért teljes figyelemmel koncentráltam az elhangzottakra.

Egyszer csak megbotlottam egy kis kőben – azt hiszem – majd elhasaltam egy hatalmas tócsa közepében. A barátnőm először próbálta elrejteni mosolyát, de végül a szánalmas helyzetemet látva mind a ketten hangos nevetésben törtünk ki.

Szerencsémre csak egy kisiskolás osztály, egy fiatal házaspár és egy kutyusát sétáltató öregúr látta az esésemet. Közben felálltam és papír zsepi után kotorásztam a táskámban. Pechemre csak egy használtat találtam, ami egy cseppet sem segített. „– *Már csak egy km- re vagyunk a kolesztól!*” – mondta az osztálytársam. „– *Hát ez nagyon megnyugtató!*”

Lábainkat gyorsan kapkodva visszasiettünk a kollégiumba, ahol rögtön a fürdőszobát céloztam meg...”

Kozák Diána

KÖNYVAJÁNLÓ

STEPHENI MEYER: A BUROK

Mostanában a tanulás mellett mindig szorítok magamnak időt az olvasásra is. Nagyon sokat járok barátnőmmel, Lillával könyvtárba. Csütörtök délutáni elfoglaltságunk, hogy a keressük a „tökéletes ” könyvet, amely elúzi az unalmunkat. Én általában a könyv borítója alapján választok. Számomra nagyon sokat árul el a könyv megjelenése.

Amikor egyik nap elmentünk, nem is akartam könyvet kivenni, mert tanulni mentünk. De ahogy megláttam **Stephni Meyer - A burok** című

könyvét, tudtam, hogy el kell olvasnom. Az ok az volt, hogy nagyon kíváncsi voltam, hogy az író az **Alkonyat** után tud-e újítani. Azt kell, mondjam, a két könyv nem sokban különbözik. Azonban **A burok** által megismert világ sokkal izgalmasabb. Abban hasonlóak, hogy azt mutatják be, két idegen faj hogyan tud feltétlenül egymásba szeretni. Igaz, a szereplők mások. Míg a Twilight-ban vámpírok, addig a burokban parazita földön kívüliek kerülnek az emberekkel közeli (szerelmi) viszonyba. A két könyv nagyon érzelmes. Nagy meglepetés volt számomra, hogy így összehozta a földet és a (talán létező) földön túli dolgokat. Azonban a könyv végére az egész cselekmény lelassult, kicsit unalmassá vált. De körülbelül 5 nap alatt sikerült a végére jutnom, pedig több, mint 500 oldalas. Sok olyan kérdés felmerül benne, amit manapság is feltesznek az emberek maguknak.

Hogy lehet-e értékesebb egy élet egy másiknál? Hogy lehet-e racionális döntéseket hozni akkor, mikor már majdnem minden elveszett?

Azt hiszem, hogy ezt a könyvet olvasva ezekre a kérdésekre választ lehet kapni. Ezért ajánlom mindenkinek bátran. Ez a sci-fi bizonyítja, hogy az emberek megváltozhatnak és a rossz időkben, ha összetartanak, akkor mindent túl tudnak élni. Elolvasva szerintem mindenki átértékeli az őt körülvevő természet csodáit és rájön, hogy nem is olyan rossz ez a világ.

Más...

Azt hiszem, mindannyiunknak megvan a maga verziója az első igazán nagy szerelemre és az ebből fakadó első csalódásra, illetve valaki elvesztésére.

Celia Rees Vágyak évadja című könyve Richard, egy egyszerűbb családból származó fiatalember szemszögéből mutatja be, aki egy családi vakáción találkozik Clioval, a festőművész Jay lányával. Két olyan nézőpont találkozik, amiben igencsak elveszhetünk. Richard, a tapasztalatlan és kissé elfogult 15 éves és Clio, a laza erkölcsökkel megáldott családból való fiatal lány. Az első szerelmi kötődés, az első testi szerelem és az első halál. Egy nyár leforgása alatt a fiú mindháromba belekóstol.

Ebben a könyvben nem találkozunk túláradó érzelmekkel, közhelyekkel. Mindennek ideje, jelentése és tartalma van. Az író kellő modernséggel beszél a szereplők vágyairól, élményeiről és az olvasóban is önkéntelenül felkavarodnak. A milliószor elmesélt történetet megragadóan meséli el. Beleszövi Jay festményein keresztül a walesi kelta mítoszokat, 1976 légkörét, és minden fejezethez tartozik egy festmény vagy más egyéb, odaillő valami leírása. Láttat és nemcsak elbeszél. Emlékeztet és változást hoz.

Ladányi Emese, Lakos Lilla

LÁTOGATÁS A HOLOKAUSZT EMLÉKKÖZPONTBAN

Azt hiszem, mindenki nagyon várta már ezt a szombatot. Mikor reggel 8-kor elindultunk Budapest felé, még csak annyit tudtunk, hogy A Hullám című filmet fogják levetíteni nekünk, azzal kapcsolatban lesz egy órás foglalkozás, majd utána az emlékközpont állandó kiállításán kalauzolni majd végig bennünket. Harkai tanárnő azonban meglepetéssel is készült, így mielőtt beléptünk volna a múzeum meglehetősen bizarr épületébe, tettünk egy rövid sétát, mely során megtekinthettük többek közt a Cipők a Duna-parton emlékművet, melyet azoknak a zsidóknak az emlékére állítottak, akiket 1944-ben a Dunába lőttek.

A Holokauszt Emlékközpontba érve két fiatal hölgy, Fanni és Barbara azonnal felvezetett minket abba a terembe, ahol hamarosan sor került a filmre. Számomra elképzelhetetlennek tűnik, hogy bárkinek is olyan ötlete támadjon, hogy egy autokrata rendszert hozzon létre egy csoportban. Nos, mégis megtörtént, A Hullám ezt dolgozza fel. Hihetetlen volt végignézni, hogyan váltak teljesen átlagos, normális tanulókból egy csapásra manipulálható elemek, anélkül, hogy észrevették volna. A beszélgetés során összegyűjtöttük, mi minden lehet szükséges ahhoz, hogy egy autokrata rendszer megvesse a lábát és támogatókra találjon egy társadalomban. Érdekes volt, de egyben kissé riasztó is: feltették a kérdést, mit tehetnénk egy diktatúra kiépülésének megakadályozásáért, illetve a fennálló autokrata rendszer megbuktatásáért. A néma percekből és gondolkodó arcokból ítélve nem tudunk pontos, maximálisan kielégítő választ adni.

Rövid szünet után lementünk, hogy megtekintsük a „Jogfosztástól népiirtásig” című állandó kiállítást. A kiállítás anyagát több mint hat teremben helyezték el, s ahogyan a zsidó nép megpróbáltatásai megsokszorozódtak, egyre több jogtól fosztották meg őket, a termek egyre mélyebbre süllyednek. Nemcsak képek, hanem plakátok, hanganyagok, filmek szolgálnak arra, hogy a kiállítás megtekintői kellőképp átérezzék, a zsidóság századfordulótól egyre romló helyzetét. Nehéz lenne hangot adni annak a fojtogató érzésnek, amely hatalmába keríti az embert a sötét termekben. A falak színe feketéről pirosra változik, mihelyst az ember abba a terembe ér, ahol a „végső megoldás” kerül bemutatásra. Elborzasztó képeket láthatunk a pesti gettóból és a magyar transzportot figyelemmel kísérő albumból, valamint részleteket abból a felvételből, melyet a felszabadító amerikai-szovjet csapatok készítettek.

A kiállítás után megtekintettük Budapest egyik legnagyobb eklektikus stílusú zsinagógáját, ahol a borzalmak után a zsidómentőkkel ismerkedhettünk meg.

A kiállítás mindenképp informatív volt, és sok kérdést vetett fel, többek közt azt, mennyiben felelősek a magyarok azért, hogy megközelítőleg 600.000 zsidó lelte halálát Auschwitz-Birkenau gázkamráiban. Elkerülhető lett volna?

Tehettünk volna valamit, s ha igen, mit? Akit kíváncsivá tettem, látogasson el maga a Holokauszt Emlékközpontba, s tekintse meg saját szemével is a tárlatot!

Farkas Enikő

MANGÁK

Mi jut eszedbe, ha Japánra gondolsz? Szamurájok, harakiri, Hiroshima, mikroelektronika vagy egy Toyota? Bár a szigetország majd kétezer évig elzárkózott az európai világtól, manapság már nem lepődünk meg azon, hogy a fiatalság körében egyre elterjedtebb a japán kultúra. Ennek következtében pedig sokaknak, ha a 'Japán' szót hallják, a mangák jutnak eszükbe. De mi is az a manga tulajdonképpen?

Tömören: a manga a japán képregény, mely azonban eltéréseket mutat amerikai megfelelőjéhez képest. Miben is más egy manga? A mangákat hátulról előre, és jobbról balra kell olvasni. Míg Európában/Amerikában szinte csak superhősökről – Garfieldről se feledkezzünk meg – találunk képregényeket, addig Japánban megtalálható minden más műfaj is (köztük néhány sajátos japán elnevezésű): horror, sci-fi, ecchi, shounen, shoujo, dráma, romantikus, misztikus stb. Azonban ne tévesszen meg senkit, ha egy „tipikus” japán rajzolású kötetre bukkan: a mangáknak megvan a koreai megfelelője is a manhwa/manhva, sőt, már Magyarországon is készült japán grafikával képregény. Ezek viszont a japán eredetiekkel szemben a nyugati olvasási irányt követik, tehát balról jobbra halad a történet a képkockákban.

A leghíresebb mangák széles körben terjednek a világ többi részén is, már Magyarországon is megtalálható például a Naruto, Hellsing, Nana, Trigun, és a Death Note is.

Mandel Henriett

VÉLEM ÉN

SZEMÉT EGY HELYZET!

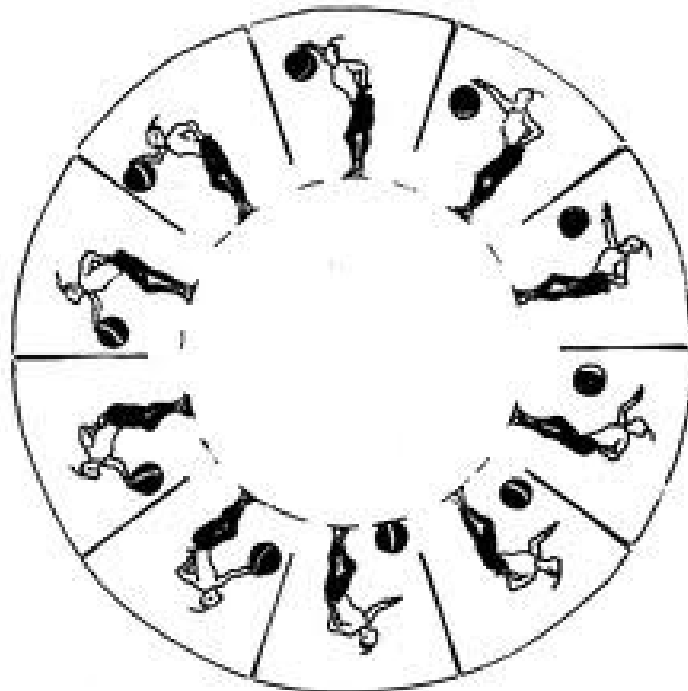
Hulladék vesz körül mindnyájunkat. Lassan megfulladunk benne! Mi ennek az oka? Mi a megoldás? Ezekre a kérdésekre a társadalomnak sürgősen választ kell találnia.

Ha valaki elmegy sétálni, nem tud megtenni 20 métert anélkül, hogy szemétre ne taposson, rosszabb esetben felbukjon abban. Jól van ez így? A válasz természetesen nemleges. De sajnos a megoldás sem tűnik egyszerűnek. Legjobb példának az uszoda melletti gyorsétterem, autósoknak tervezett részét lehet

felhozni. Kényelmes világban élünk már. Ki sem kell szállnunk autónkból, hogy megvegyünk és elfogyasszunk egy adag hasáb burgonyát, hamburgert. Autónkban ülve várhatjuk, hogy a mosolygós kiszolgáló odaadja az általunk választott menüt, majd egy csendes parkolóban elfogyasztva nemes egyszerűséggel kidobjuk a maradékot s vele a hulladékot. Ezt sajnos sokan megteszik. Gátlástalan módon és szemrebbenés nélkül. Senki sem szól rájuk, büntetést nem kapnak a hatóságoktól.

Kedves Olvasó! Ez így nem állapot! Elárasztja utcáinkat és parkjainkat a hulladék. A műanyag üvegek, zacskók s cigaretta csikkek halmait tapossuk nap, mint nap. Sajnos lassan bele is törődünk mindebbe. Pedig tudjuk, nem helyénvaló. Ahhoz, hogy egyszer hazánkban is létezzen környezettudatosság, a szelektív hulladékgyűjtés, komolyan változtatnunk kellene a hozzáállásunkon. Jobban mondván fel kellene ébrednünk! Kezdjük esetleg azzal, hogy a használt papír zsebkendőnek keresünk egy szemetest.

Megyesi Dániel

BOLYGATÓ – 2010. október, 60. szám. Szerkesztette: dr. Kovács István. – Kiadó: dr. Főzőné Timár Éva. – A szám összeállításában részt vett: Antós Noémi Boglárka, Konfár Ivett, 12/A, Csaplár Soma, Farkas Enikő, Mandell Henriett, Megyesi Dániel, Szölgyén Ákos, 12/B, Bátor András, Hadházi Kitti, Kozák Diána, Mészáros József, 12/C, Hamza Dóra, Ladányi Emese, Lakos Lilla, 12/D, Léh Noémi, 13/S